

עפ"ת 11567/09/12 - יונתן גמליאלי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים
לפני כב' השופטים: י' נועם, כ' מוסק ו-מ' בר-עם

עפ"ת 11567-09-12 יונתן גמליאלי נ' מדינת ישראל
יונתן גמליאלי
ע"י עו"ד י' שניאור

נגד

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק-דין

השופט י' נועם:

הערעור

1. לפנינו ערעור על פסק-דינו של בית-משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' טננבוים) בתיק פ"ל 12636-12-10. בהכרעת-דין מיום 15.11.12 הורשע המערער בעבירות שלהלן: נהיגה בשכרות - לפי סעיף 62(3) בשילוב עם סעיף 39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה או פקודת התעבורה); נהיגה בקלות ראש - לפי סעיף 62(2) לפקודה; ואי-ציות לשוטר - לפי סעיף 23(א)(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. המערער זוכה מעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו - לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בגזר-דין שניתן ביום 20.5.12, נידון המערער לשירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות, למאסר על תנאי, לשלילת רישיון נהיגה לשנתיים ולתשלום קנס בסך 2,000 ₪. ערעורו של המערער מופנה הן נגד הכרעת-הדין המרשיעה, והן, לחלופין, כלפי חומרת העונש. עיקרו של הערעור, בהיבט המשפטי, מתמקד בשאלה, האם ניתן להחיל את חזקת הנהיגה בשכרות - החלה על-פי הדין על מי שמסרב לעבור בדיקת נשיפת אוויר במכשיר "ינשוף" לאחר שניתן לו הסבר על משמעות הסירוב - גם על מי שמסרב לעבור בדיקה במכשיר "נשיפון".

ההליכים בבית-המשפט קמא

2. להלן תמצית העובדות העומדות ביסוד הכרעת-הדין המרשיעה. ביום 19.11.10 בסמוך לשעה 5:00 בבוקר, נתבקש המערער על-ידי שוטרי משטרת התנועה בירושלים - השוטרת איילה ציוני (להלן - השוטרת) והמתנדב יעקב

לובין (להלן - המתנדב) - לעצור את הרכב שבו נהג, זאת במסגרת ביקורת שגרתית. המערער עצר את רכבו, אולם לא מסר תעודה מזהה או את רישיונות הנהיגה והרכב, למרות שהתבקש לעשות כן מספר פעמים על-ידי המתנדב. הוא אמר לשוטרים, כי אחותו - שבשמה נקב - היא שוטרת המשרתת עמם בלשכת התנועה. הוא מסר מידע זה, כדי שהשוטרים יאפשרו לו להמשיך בנסיעה, ללא בדיקה. בשל ריח אלכוהול שנדף מפיו, הודיע המתנדב למערער כי הוא מבקש לערוך לו בדיקת שכרות באמצעות מכשיר "נשיפון". או-אז החל המערער בנסיעה ונמלט מהמקום. השוטרים החלו לדלוך בעקבותיו של המערער, בכוונה להשיגו ולעצרו. אולם, לאחר בדיקה שערכו במחשב במהלך הנסיעה, שממנה נתחווור כי הרכב שייך לאחיה של שוטרת במחלק התנועה בירושלים, הוחלט להפסיק את המרדף ולהמשיך את החקירה במועד מאוחר יותר.

3. בפרשת התביעה בבית-משפט קמא העידו על האירוע עצמו המתנדב, השוטרת והמערער. כמו-כן העידו מטעם המאשימה עדים נוספים, בין-השאר אודות נסיבות איתורו של המערער וחקירתו. המתנדב ציין בעדותו, כי המערער לא הציג רישיונות, בטענה כי הוא ממהר, ואף סירב לבצע בדיקה באמצעות מכשיר "נשיפון", תוך שהוא מדגיש כי אין צורך לבדוק אותו, לאור תפקידה של אחותו במשטרה. המתנדב הוסיף והעיד, כי ביקש מהמערער, בשנית, לבצע את הבדיקה, ואולם הלה עמד בסירובו; ובשעה שביקש לקרוא לתגבורת, עזב המערער את המקום בנסיעה מהירה, תוך שהוא פוגע קלות עם רכבו בגופו של המתנדב. השוטרת העידה, כי המערער נעצר לביקורת שגרתית; ולאחר שהתבקש להציג רישיונות - טען שאין ברשותו רישיונות או מסמכים מזהים, וציין שהוא אחיה של שוטרת ממחלק התנועה. לדבריה, לאחר שהיא והמתנדב הריחו אלכוהול מפיו של המערער, התבקש הלה לבצע "בדיקת נשיפון"; ואולם הוא לא ביצע את הבדיקה וברח מהמקום עם מכוניתו. היא הוסיפה, כי על-פי זכרונה מסר המתנדב למערער את הנשיפון, ו"באמצע הבדיקה", פתח בנסיעה מהירה. המערער טען בעדותו בבית-משפט קמא, כי כלל לא שתה אלכוהול בערב זה, וכי המשיך בנסיעה הואיל וסבר שהשוטרים סיימו את בדיקתו ואפשרו לו לנסוע מהמקום.

4. בית-משפט קמא התרשם ממהימנות עדויות השוטרים, והעדיף על-פני עדותו של המערער - שלא הייתה אמינה עליו. בנוסף, זקף בית-המשפט לחובתו של המערער את הימנעותו מהזמנתם למתן עדות של שני הנוסעים שהיו ברכבו בעת האירוע. משכך, קבע בית-משפט קמא, כי המערער נמלט מהשוטרים לאחר שהודע לו שעליו לעבור בדיקת "נשיפון". באשר למחלוקת המשפטית שבין הצדדים, בעניין נפקות בריחתו של המערער מהשוטרים, קבע בית-משפט קמא, כי מי שנמלט משוטרים נתפס כמי שמסרב לבדיקת שכרות, זאת אף אם טרם הספיקו השוטרים לומר לו שהם רוצים לבדקו. לפיכך, הרשיע בית-משפט קמא את המערער בעבירות של נהיגה בשכרות, נהיגה בקלות ראש ואי-ציות לשוטר. עם זאת, זיכה בית-משפט קמא את המערער מעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, הואיל וגרס, כי לא

ניתן להרשיע אדם בעבירה של אי-ציות לשוטר ובעבירה של הפרעה לשוטר גם יחד, בגין אותו מעשה. יוער, כי במהלך משפט זוטא שהתקיים בבית-משפט קמא, קבע בית-המשפט כי אמרתו השנייה של המערער במשטרה אינה קבילה; אך טעמי ההחלטה, אינם רלבנטיים לערעור דנן.

תמצית טיעוני הצדדים

5. בערעור נגד הכרעת-הדין המרשיעה, טוען המערער כי לא היה בסיס למסקנתו של בית-משפט קמא לפיה נמלט מהמקום, לא כל שכן - כי ברח כדי להימנע מבדיקת "נשיפון"; ובעניין זה הפנה המערער לסתירות שנתגלו בין עדות השוטר לבין עדותו של המתנדב בעניין נסיבות האירוע. עוד גורס המערער, כי אף אם לא תתערב ערכאת הערעור בקביעות העובדתיות, הרי שאין בעובדת נסיעתו מן המקום כדי לבסס הרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות, שכן הבדיקה שאותה התבקש לבצע היא בדיקה באמצעות מכשיר "נשיפון". בהקשר זה טען, כי הוראות פקודת התעבורה מקימות חזקה, בדבר נהיגה בשכרות, כלפי מי שמסרב לעבור בדיקה במכשיר מסוג "נשיפון" ובמכשיר מסוג זה בלבד, וכי החזקה האמורה אינה חלה על סירוב לעבור בדיקה במכשיר "נשיפון". לשיטתו, משעה שהשוטרים ביקשו ממנו לבצע בדיקה במכשיר "נשיפון" בלבד, וממילא לא דרשו כי ייבדק במכשיר "נשיפון", ואף לא התייחסו לנפקות הסירוב להיבדק במכשיר זה - לא ניתן להרשיעו בעבירה של נהיגה בשכרות. לחלופין, מלין המערער על חומרת העונש, וגורס כי לאור תפקודו הנורמטיבי, גילו הצעיר ונסיבותיו האישיות - העונש שהוטל עליו אינו מידתי ויש להקל בו, הן ברכיב הפסילה מלהחזיק רישיון נהיגה והן ברכיב הקנס.

6. המשיבה גורסת, כי אין עילה להתערב בהכרעת-הדין המרשיעה, ואין מקום להקל בעונשו של המערער, זאת מן הטעמים שהובאו על-ידי הערכאה הדיונית בהכרעת-הדין ובפסק-הדין. לטענתה, חזקת השכרות אכן חלה רק על סירוב לעבור בדיקה במכשיר "נשיפון", אך יש לראות בבריחתו של המערער מהשוטרים, עת נדרש לבצע בדיקת "נשיפון", גם כסירוב לבצע בדיקת "נשיפון", ככל שהיה נדרש לבדיקה זו, אם בדיקת "נשיפון" הייתה מציגה תוצאות חיוביות.

דין

7. כלל הוא, כי בית-משפט שלערעור לא ייטה להתערב, על-פי-רוב, בממצאים עובדתיים שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית אשר התרשמה מהעדים שהופיעו לפניה; וכי התערבותו בממצאים מצטמצמת לכדי מקרים חריגים שבהם נפלה טעות עניינית המצדיקה תיקונה במסגרת ערעור, כמו למשל כאשר נקבעו ממצאים שאינם עומדים במבחן ההיגיון ושיש

לראותם כמופרכים, או מקום שאין לעובדות שנקבעו בסיס נאות בחומר הראיות (ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, 646 (2000); ע"פ 117/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(4) 408 (2000); וע"פ 3873/08 אטיאס נ' מדינת ישראל (6.9.10)). לאחר בחינת הכרעת-דינו של בית-משפט קמא, על-רקע התשתית הראייתית שהובאה לפניו, לא מצאנו כי קמה עילה להתערב בממצאים העובדתיים שנקבעו על-ידי בית-המשפט, אודות נסיבות עיכובו של המערער על-ידי השוטרים, ובריחתו מהמקום בסמוך לאחר שנאמר לו כי עליו לעבור בדיקה במכשיר "נשיפון". הקביעות העובדתיות נסמכו על עדויותיהם של השוטרת ושל המתנדב, שהיו כאמור מהימנות על בית-משפט קמא, ואשר הועדפו על-ידו על-פני עדותו של המערער שלא נמצאה אמינה. אמנם השוטרת ציינה, כי הבריחה נעשתה "באמצע הבדיקה", עוד בטרם ביצע המערער את הנשיפה לתוך המכשיר, שעה שהמתנדב לא העיד כי הספיק למסור את המכשיר לידי המערער; ואולם, אין מדובר בסתירה מהותית שיש בה כדי לכרסם באמינות גרסתם של השניים. בהקשר זה ציין בית-משפט קמא בהכרעת-דינו, כי הוא ער לאי-התאמות מסוימות בין גרסת המתנדב לבין עדות השוטרת, אך הדגיש כי אין באי-התאמות האמורות כדי לפגום במהימנות גרסתם של השניים, אשר העידו על הימלטותו של המערער מהמקום בתכוף לאחר שנדרש לעבור בדיקת "נשיפון". כאמור, אל מול גרסה זו מצא בית-משפט קמא, כי עדותו של המערער לא הייתה אמינה, ואף מצא מקום לזקוף לחובתו את העובדה שלא הזמין למתן עדות מטעמו את מי שנסעו עמו ברכב. בנסיבות האמורות, לא מצאנו עילה להתערב בממצאים העובדתיים שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית.

8. מכאן למחלוקת המשפטית בשאלת ההרשעה בנהיגה בשכרות, לאור הממצאים העובדתיים שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית.

העבירה של נהיגה בשכרות מוגדרת בסעיף 62(3) לפקודה, וקובעת את עונשו של מי ש"הוא שיכור בהיותו נוהג ברכב..."; כאשר המונח "שכרות" מוגדר בסעיף 64 לפקודה. יוער, כי אין חובה להוכיח שכרותו של נהג באמצעים מדעיים בלבד, וניתן להוכיחה גם על-פי התרשמות סובייקטיבית מהתנהגותו של הנבדק ואינדיקציות נוספות (בר"ע 666/86 סודקי עודה נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(4) 463 (1986); וע"פ 424/90 לב נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(3) 741, 742 (1990)). בין האמצעים המדעיים לקביעת שכרות - דגימת אוויר נשוף, דגימת שתן או דגימת דם. האמצעי הרלבנטי לעניינו, הנו כאמור, דגימת נשיפה.

סמכותו של שוטר לדרוש מנהג דגימת אוויר נשוף נקבעה בסעיף 64(א1) לפקודת התעבורה, הקובע כדלהלן: "שוטר רשאי לדרוש מנהג רכב או מממונה על הרכב, לתת לו דגימה של אוויר הנשוף מפיו, לשם בדיקה אם מצוי בגופו אלכוהול ובאיזה ריכוז, באמצעות מכשיר שאושר לשם כך בידי שר התחבורה בהסכמת שר הבריאות, בהודעה ברשומות

(בסעיף זה - דגימת נשיפה); שוטר רשאי לדרוש מתן דגימה לפי סעיף זה אף בהיעדר חשד כי נעברה עבירה לפי פקודה זו" (ההדגשה הוספה).

סעיף 64ד(א) לפקודה, קובע את נפקות הסירוב ליתן דגימה, ובכלל זה דגימה של אוויר נשוף, כדלקמן: "סירוב נוהג ברכב, או ממונה על הרכב כאמור בפסקה (1) להגדרה "ממונה על הרכב" שבסעיף 64ב, לתת דגימה לפי דרישת שוטר כאמור באותו סעיף, יראו אותו כמי שעבר עבירה לפי סעיף 62(3)".

המחוקק הטיל חובה על השוטר הדורש מנהג דגימת נשיפה, או דגימה אחרת, להסביר את המשמעות המשפטית של הסירוב לתתה, כאמור בסעיף 64ב(2) לפקודת התעבורה: "שוטר הדורש מנוהג רכב או מממונה על הרכב לתת לו דגימת נשיפה, דגימת שתן או דגימת דם, לפי הוראות סעיף זה, יודיע לו את מטרת נטילת הדגימה, יבקש את הסכמתו, ויסביר לו את המשמעות המשפטית של סירוב לתת דגימה, כאמור בסעיף 64ד". ככל שלאחר ההסבר מסרב הנהג לתת דגימה, אזי יראוהו כמי שעבר עבירה של נהיגה בשכרות, אף שלא התקיימו היסודות העובדתיים של העבירה; זאת, כאמור, מכוח החזקה שבסעיף 64ד(א) לפקודה.

מדברי ההסבר להצעת החוק עולה, כי מטרת סעיף 64ד לפקודה היא "למנוע התחמקות מהסכמה וסירוב למתן הדגימות" (הצעת חוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 67) (בדיקת שכרות), התשס"ה-2005, ה"ח הממשלה 154, 518). יוער, כי הסדר זה המאפשר לחייב חשוד להיבדק, נעשה במסגרת חקיקה ראשית לאור פסיקת בית-המשפט העליון בע"פ 1641/04 לז' נ' מדינת ישראל (15.12.04), אשר קבע כי מיום כניסתו לתוקף של חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - חיפוש בגוף החשוד), התשנ"ו-1996, נשמט הבסיס הנורמטיבי לעריכת בדיקת השכרות על-פי ההסדר המצוי בתקנות התעבורה (להרחבה על ההשתלשלות ההיסטורית אשר קדמה לתיקוני החקיקה, ראו: רע"פ 8135/07 גורן נ' מדינת ישראל, (11.2.09) בפסקאות י"ט-כ"ג).

יודגש, כי רק מכשיר "ינשוף" אושר על-ידי שר הבריאות בהתייעצות עם שר התחבורה, ביום 15.7.08, כמכשיר דגימת נשיפה בהתאם לסעיף 64ב(א) לפקודה (הודעה פורסמה ברשומות (ילקוט הפרסומים, 5692) ביום 18.7.07), ולמכשיר זה אף עומדת חזקת אמינות, הניתנת לסתירה (ראו: רע"פ 8135/07 בעניין גורן לעיל, בפסקה נ').

בכל הנוגע לחובת האזהרה בדבר משמעות הסירוב, הרי שכבר נפסק, כי בריחת נהג שנדרש לעבור בדיקת אוויר נושף באמצעות מכשיר "ינשוף", ובטרם עלה בידי השוטרים להסביר לו את משמעות הסירוב להיבדק, כמוה כסירוב לעבור את בדיקת ה"ינשוף", ולפיכך דינו כדין מי שנהג בשכרות, שכן תוצאה אחרת עלולה להוות תמריץ למי שנהג בשכרות לברוח מהמקום בטרם ינתן לו הסבר על משמעות הסירוב לעבור בדיקה כאמור (רע"פ 319/14 חמו שמעיה נ' מדינת ישראל (18.3.14) בפסקה 8)). יודגש, כי באותו הליך נמלט הנהג מן המקום שבו עוכב על-ידי השוטרים, לאחר שנכשל בבדיקת מכשיר "נשיפון", שמהווה אך אינדיקציה לנהיגה בשכרות, ולא מעבר לכך, וברח לאחר שנדרש להיבדק באמצעות מכשיר "ינשוף".

9. מהממצאים אשר נקבעו בפסק-דינו של בית-משפט קמא עולה, כי הבדיקה שאותה התבקש המערער לבצע היא בדיקה באמצעות מכשיר "נשיפון". עם זאת, בדיקה זו לא בוצעה למערער, שכן הלה ברח מהמקום מבלי שביצע את הבדיקה. במובחן מבדיקה באמצעות מכשיר "ינשוף" - אשר נהג חייב לבצעה על-פי החוק, הרי שבדיקה במכשיר "נשיפון" היא בדיקת אינדקציה בלבד, בבחינת ראיה נסיבתית לנהיגה בשכרות, המשמשת את השוטרים כאמצעי ניפוי, לפני ביצוע הבדיקה באמצעות מכשיר "ינשוף" אשר אינו זמין בכל ניידת משטרה - בדיקה שאין חובה על הנהג לבצעה (רע"פ 7392/10 קפלן נ' מדינת ישראל, פסקה ב' (20.10.10); ורע"פ 319/14 חמו שמעיה, לעיל, בפסקה 9)). על-רקע-זה הדגיש והבהיר בית-המשפט העליון - במקרה שבו נכשל נהג בבדיקת "נשיפון", ועל-כן נדרש לבצע בדיקת נשיפה במכשיר "ינשוף", אך סירב לכך לאחר שהוסברה לו משמעות סירובו - כי: "במישור המשפטי איפוא לא הייתה חובה למסור בדיקת נשיפון, אך הייתה חובה לבדיקת ינשוף" (ההדגשה הוספה); רע"פ 7392/10 בעניין קפלן, לעיל, בפסקה ח' (20.10.10).

במצב דברים זה, לא ניתן להחיל בעניינו של המערער את הוראות פקודת התעבורה, הקובעות כי יש לראות במי שסירב לבצע בדיקה במכשיר "ינשוף" כמי שעבר את העבירה הקבועה בסעיף 62(3) לפקודת התעבורה, שכן אף אם נאמר כי דין בריחתו של המערער, לאחר שהתבקש לבצע בדיקה באמצעות "נשיפון", כדין סירוב לבדיקה, הרי שהוא סירב לבדיקה שאינו מחויב לעבור על-פי דין, והבדיקה הספציפית אינה מקימה את חזקת הסירוב הקבועה בפקודה (ראו והשוו: רע"פ 9197/12 שחר נ' מדינת ישראל (30.12.12)). את סירובו של המערער לבצע בדיקת "נשיפון" - סירוב בדרך של בריחתו מהשוטרים - ניתן לראות כסירוב לכל בדיקת אינדקציה שהמערער לא היה חייב לעבור - כמו בקשה לצאת מהרכב כדי להריח את הבל פיו, או בקשה לשוחח עמו כדי להתרשם ממצבו, או בקשה לבצע מטלה כמו הליכה בקו ישר. לא ניתן, אפוא, לראות במעשיו של המערער משום סירוב לבדיקת "ינשוף" - בדיקה

שנהג חייב לבצע על-פי דין ככל שהוא נדרש לכך, ואשר מחילה עליו את חזקת השכרות ככל שהוא מסרב לה - זאת הואיל והוא לא כלל לא התבקש לעבור בדיקת "ינשוף" (בשונה מהעובדות שנדונו בהליכים המשפטיים במסגרת רע"פ 7392/10, רע"פ 9197/12, ורע"פ 319/14 לעיל). למותר לציין, כי הרשעה בעבירה פלילית מכוח חזקה שנקבעה בחוק, כמו במקרה דנן של סירוב לבצע בדיקה ספציפית שחלה חובה על-פי דין על הנהג לבצעה; ובפרט כאשר מדובר בעבירה חמורה של נהיגה בשכרות, המחייבת ענישה מחמירה ואף פסילה מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופת ממושכת - מחייבת פרשנות דווקנית של תנאי החזקה האמורה. משכך, אין די בכך שהמערער סירב, בדרך של בריחה, לבצע בדיקת שכרות באמצעות מכשיר "נשיפון", כדי להחיל עליו את החזקה לפי סעיפים 64ב ו-64ד לפקודה הרואה את המסרב לבדיקה כמי שנהג בשכרות. ניתן היה לזקוף לחובתו של המערער את הסירוב לבדיקת שכרות ולהחיל עליו את החזקה האמורה, רק אם היה נאמר לו בטרם הבריחה כי יש כוונה לבדקו במכשיר "ינשוף"; שכן החזקה חלה על בדיקה במכשיר האמור, ובמכשיר זה בלבד - בין אם בדיקה זו הייתה מתבצעת על אתר, ובין אם הייתה נעשית על דרך של עיכובו של המערער והעברתו לתחנת משטרה (רע"פ 9197/12 בעניין שחר, לעיל, בפסקה 9). אשר-על-כן, לא ניתן להחיל על המערער את החזקה הסטטוטורית של נהיגה בשכרות, ולא היה בסיס להרשעתו בעבירה של נהיגה בשכרות.

10. כפי שכבר צוין, אין הכרח להוכיח שכרות של נהג באמצעים מדעיים, וניתן להוכיחה גם על-פי התרשמות מהתנהגותו של הנבדק ומראיות נסיבתיות. עם-זאת, אין זה המצב בענייננו, זאת - הן הואיל ולא הובאו ראיות נסיבתיות מספיקות, אשר ניתן להרשיע על בסיסן את המערער בעבירה של נהיגה בשכרות, למעט העובדה כי בעת האירוע נדף מפיו ריח אלכוהול; הן היות שאף המשיבה לא טענה בגדרו של הערעור, כי במסד הראיות הנסיבתיות שעמדו לפני בית-משפט קמא ניתן היה לבסס הרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות; והן מכיוון שבית-משפט קמא לא מצא בראיות נסיבתיות אלו, כשלעצמן, משום בסיס להרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות.

סוף דבר

11. אשר על כל האמור לעיל, דין הערעור על הכרעת-הדין ועל גזר-הדין להתקבל באופן חלקי. המערער מזוכה, אפוא, מהעבירה של נהיגה בשכרות, ומעבירה זו בלבד; וההרשעה ביתר העבירות תעמוד בעינה. כפועל יוצא, ישונו רכיבי גזר-הדין כדלהלן: תקופת הפסילה מלהחזיק רישיון נהיגה תעמוד על 12 חודשים (במקום 24 חודשים); ותקופת השירות לתועלת הציבור תעמוד על 100 שעות (חלף 200 שעות). יתר רכיבי גזר-הדין יותרו על כנם.

ניתן היום, י"ח אב התשע"ד, 14 באוגוסט 2014, בהיעדר הצדדים (על-פי הסכמתם).

המזכירות תמציא עותקים מפסק-הדין לצדדים ולשירות המבחן.

משה בר-עם, שופט

כרמי מוסק, שופט

יורם נועם, שופט